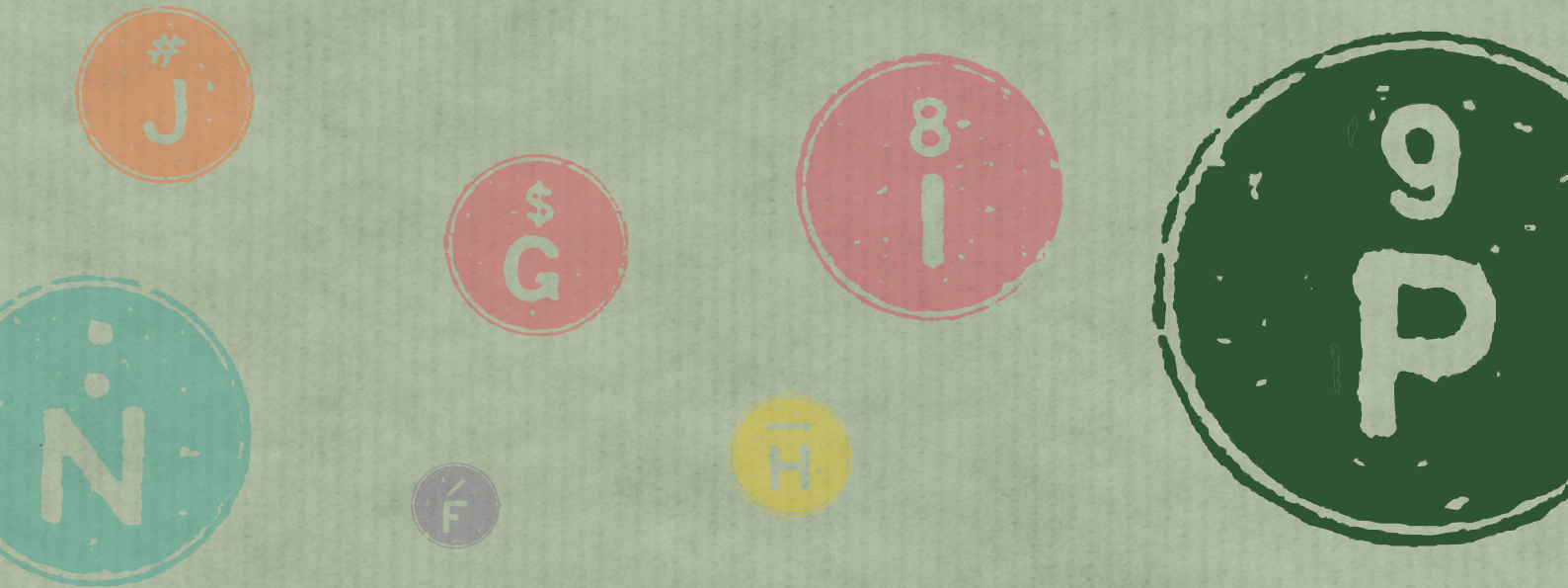

Vicenç Calonge i Gustà

Del mar que sóc

*Accèssit de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2000

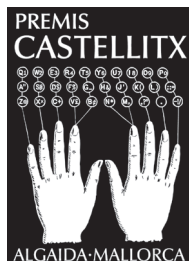

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-P-A-0158-0128

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2000-P-A-0158-0128

© del text: Vicenç Calonge i Gustà

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2000. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2001. (Plaquetes d'Història i Cultura; 10/11)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Vicenç Calonge i Gustà

Del mar que sóc

*Accèssit de Poesia
Certamen Literari Castellitx*

ALGAIDA, 2000

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-P-A-0158-0128

DEL MAR QUE SÓC

En el camí espiritual no s'ha de buscar res d'extraordinari. L'extraordinari es troba en la profunditat de l'ordinari.

Karlfried Graf Von Dükckheim

I

Real i somni,
bolquer de nou a quinze,
demà, nosaltres.

L'hivern. La porta.
L'escalfor de la casa:
passes menudes.

Cançó de pluja.
La llavor, la infantesa,
adults per l'aigua.

Els em dibuixen:
el petit tot ho besa,
el gran s'enfada.
Alba i quimera,
felicitat amiga,
galtes rosades.

Sobre les branques
de l'ara, els fills creixen.
Llençol i llunes.
Talment somriures
transportadors de cànctics,
vida en copetes.

No valen dubtes,
als ulls neu i juguetes,
tu i jo som altres.

Perquè la vida
ja no és sense vosaltres,
exigiu veles.

Llums i garlandes,
xocolata i somriures,
desembre en festa.

Hi sereu d'hora,
del convit, l'esperança,
flors de diumenge.

2

Records immòbils,
el món, dins la mirada,
hores viscudes.

A UNA CASA QUE JA NO EXISTEIX

Carrer Desemparats, número cinc, tercer,
i jugar renouer: nins botant a l'escala.
Aquella casa, àvia en edat i nau
i temple del meu vent, vent, cendra oblidada
en perdut cor i dada o en clavell que vola
de nin somiador i castrat a l'escola.
I no hi seràs, però sí a un horitzó. Car
et tornaré la mar, la crosta esbraveïda
i la claror lunar: pols i por desvestida.
Perquè del cos ets, llar, camisa blanca, temps
en perllongació, recordança en augment.

UNA JOVENTUT DESBARATADA

I

Els dies, embullats per la febre del seny,
d'un seny que empeny, frisós de cant i saviesa,
però també de qualque cosa més, tendresa,
dibuixaren enlaire, atzur, la quimera
d'una força, potser farsa, sense barana
on poder recolzar l'estimera d'un bes
o tal volta d'un crist anomenat cançó.
Tu, joventut-cavall-fasser-poema-sal,
barrejares follia i ser, confús monòleg
on el jo, de la mà de la inexperiència,
s'agitava, piano, boig d'incandescència.

i 2

Ningú em retornarà ni la barca d'ahir
ni aquell vers ratolí de moments esburbats
i mots sense cap lògica racional.
Mes el viure és color, calor, claror, valor,
siurell sota cars llavis de sol-la-si-do.
I jo, un Vicenç home que encara busseja,
amic del car amic i la mampara encesa,
m'he alçat per sobre muses que són pura arena,
per sobre soliloquis desabillats, agres
i farcits de banderes d'esguard rebotat.
Per això, jo i vosaltres, **resurrecció.**

EL DOLOR QUE ENS FA CRÉIXER

Jo t'escric sense amor. Ets lladre que escaliva,
la corba tempestiva, un sonet corcat.
I si en sortim brostam talment blat i hora lloba,
maror en corn, barram que se sap juvenívol
però assenyat, brancam d'un Hèrcules en mar
que és món i saviesa oberta cap al cim.
I si en sortim rodam i pintam com infants
que fan cercles enlloc de bregues a cavall,
perquè el cercle és vida: néixer, créixer, ah!
Jo t'escric sense amor. Ets còdol a la butxaca
i ocell desafinat: betlem decapitat.

PER A UN POEMA REALISTA: SON MANSENA*

Fa fred, molta humitat. En Tro guarda la casa,
mentrestant jo prepar el seu menjar: croquetes.
I el roser sense fulles, la figuera nua,
les llimones perdudes i l'enyor de sol
al cor i a la pell, fruita desig, vida alegre.
La xemeneia a punt, llonganissa torrada,
conversa en contrapunt de nins amunt i avall.
El dia ens diu adéu, el diumenge s'apaga,
la carretera sembla recordar fantasma
i així continuar ben viva la llegenda;
Son Mansena cavalca, nosaltres passam.

Son Mansena: Casa de camp ubicada al terme municipal de Sencelles
(Mallorca). Carretera vella de Sineu

ANIVERSARI

Sé que em diran romàntic, *demodé*, ha! ha!
Però si jo sóc àguila tu ets vent que mana,
si jo sóc el vaixell tu ets albada i cantata,
si jo sóc la catifa tu ets claror rodona,
si jo sóc gasolina tu ets la pau que engola,
si jo sóc un poeta tu ets el llit del blau,
si jo sóc rossinyol tu ets un callar del cant,
si jo sóc el silenci tu ets somni en color,
si jo sóc una pedra tu ets ciutat, foner,
si jo sóc canelobre tu ets l'enllà, llorer;
i que em diguin romàntic, *demodé*, ha! ha!

A UN PARAIGÜES ANOMENAT PARAULA

Per la paraula sóc i em sent i em veig i mor.
Per la paraula visc i creix i em pens d'un poble.
Quasi apagat, dormit, el «si» oblida l'ansia,
poma, el peu, calitja de bolígraf, màgia.
Però el rellotge diu i mai calla, malalt
de temps col·lecciona cadàvers, la falç,
i dona voltes, voltes i més voltes, gat
de ser per a no ser sinó hola!, absències.
Per la paraula sóc i em sent i em veig i mor.
La seva lluita neix d'una ànima plujosa,
tendrum i estopa, fembra que és llavor, coïtja.

PER A QUI CONVIU AMB LA MENTIDA

Donar i no esperar no és cosa de nosaltres
sinó virtut de sants, per això dissonàncies
té la veu, la teulada, arbre del penjat.
Hipòcrita seré, hipòcrita seràs,
i no, no ens salvarem de la carota, màscara
de la mentida sorda als encisos del ver.
Mes jo ho dic, sí, ho dic i també sóc sinònim
d'aquest silenci escrit que ens mata i momifica,
d'aquesta ona que nega l'amor, geperuda,
i l'alta hora que sempre virginal pul·lula.
Hipòcrita seràs; jo em baix de la cadira.

PER A UN HOME MALALT DE SAUDADE

Creus tu que tornaran aquelles flamarades
del somriure, la passa de no se sap on?
I el seny em diu que sí malgrat el cor no. No?
Per què guaiten *saudades* al fons del meu ésser?
Per què m'està vedada l'aigua de Canà?
Per què? Per què? Per què? Tal vegada no sóc
Pere sinó moneda malgrat els esforços?
I a tot això m'enclava la seu del poema,
un refugi folrat de besades i dubtes.
Què difícil pujar amb llàgrimes als peus,
amb lleganyes al cor que demana l'amor!

LLETRA DE COLORS EN ABSTRACCIÓ

Cada dia és un déu nou i desconegut,
sorpresa en el cantó del desig i de l'hora,
besada d'amagat, però en plena claror
de roig, mar en deliri. Cada dia és vers
que cal fonamentar amb ciments d'absurd verd
o caravanes grogues de set déus pallassos.
I no et parl d'arcs en cel ni de contes oberts
cap a l'olimp del blanc, més bé de naixements
mullats de crits i sang, romança del batec
encisant unions. Cada dia és un déu
i nosaltres, servents dels àngels, cambriers cecs.

3

La ciutat parla.
Baules, claus de novembre:
la mort agrisa.

Per què no us sent
ni us veig
ni sé on sou?

Vingueres tu,
rosassa multicolor i d'estranyes aranyes
i caigué un polsim multivirus
sobre tota la joia esdevinguda abisme,
sobre totes les ànimes que llavors habitarien la tristesa.
El balanci deixà d'alènar,
les cortines d'alçar-se en mar,
el meu realitzar reclama les vostres empremtes
talment els ulls les vostres besades,
talment l'oïda els vostres desitjos.
I ja no sóc ningú
i ja no sóc
i ja no
i ja
i...

I ja no sóc ningú
sota el teu polsim,
sota la teva tramuntanada,
davant la teva cardenalícia gola,
sota la teva destral vellarda
i amb perfum perenne de rata esbutzada.
Però, així i tot,
sentint-me ningú, *sóc*.
I em sé àvid i violí,
                                ganivet i pizza;
la teva besada
és un concert de tatxes clavant-se
o, tal vegada,
una potada
en tota la cara;
la mort no és ni fava, ni grava, ni blava.

T'amagues?
I els teus esmolats esputs?
I els teus celebèrrims còctels de rata-pinyada?

Jo no t'he demanat cap treva,
sols pretenc acaronar-te la dalla,
cartejar els teus eclipsis,
navegar dins la teva negra capa i capsa,
i així poder parlar,
amb tu,
de les àguiles que devores,
del bressol de les roses,
de la lluna menstrual i nova.

Del mar que sóc

Ganes de ser valent,
escopir-te —oh! Mort—
i cremar-te els lladrucs
i les falses floretes
i les cares brometes.
Els teus ossos orats
voldria esmicolats
com alls sota la maça.

—Calla!
el teu cor és una pedra
i no vull ser-ne apedregat.

—No vull,
no vull, no vull,
et vull.
Perquè ningú m'ordena,
de tots sóc jo l'estrena.

Si per mi fos
no barrejaríem mai les nostres suors,
la teva, llefiscosa,
pudenta,
aclaparadora,
la meva, desagradable,
desatenta,
inaguantable,
si per mi fos
no barrejaríem mai les nostres suors.

La mort em mostra les seves notes,
se'm ruen les idees;
ella se sap meta,
nosaltres punts i punts i punts i punts i punts i punts
i punts i punts i punts i punts i punts i punts i
punts i punts i punts i punts i punts
i punt.

Faré aigua,
el cos, ple de crulls,
talment vaixell
que quasi no alena,
em recorda que tu, tuu, tuuu,
tu sempre tens la darrera paraula.

I si fossis mentida?
Llombrígol sense illa?
Deshabita sol
que tothom necessita,
però ningú romandre vol?
I si fossis m

e
n
t
i
d
a

Et declar l'amor:
sóc un suïcida.

